

Decât sa fim ipocriți, mai bine să
fim cinstiți

VOCEA VÂLCII

Nici că se putea altfel. Un individ cu pretenții de intelectual, „mare” politician și parlamentar vâlcean, m-a acuzat că prin unele articole critice am atacat Biserica Ortodoxă Română, făcându-i, prin asta, nu mai știu ce rău. El, un fel de greco-catolic, După tată, care a pângărit câteva biserici ortodoxe din județ cu numele scris pe plăci de marmură inaugurale – mințind că ar fi ajutat la construcția lor, apreciază critic ceea ce am scris, ca un neinițiat, lovit de ulcerație. Și, pe acest fond, s-a auzit vorbind la posturile locale de televiziune. Nimic mai neadevărat din ceea ce spune.

Ca bun creștin ce sunt, niciodată nu mi-am criticat Biserica și rânduiala ortodoxă. Dar greșiților ei, unor preoți vâlceni, le-am acordat mari spații de ceartă, nemulțumit de exemplul prost pe care-l dau enoriașilor. Puteam oricând să spun că BOR a devenit un fel de SRL care întoarce bani cu lopata. Și nu greșeam prea mult. Sau să întreb unde e sărăcia propovăduită de biserică, unde sunt lucrurile morale? Iată, nici n-a murit bine patriarhul și deja se bat pentru scaunul patriarhal. Dar nu am făcut-o, din respect pentru strămoșii mei, care s-au călăuzit După sfaturile de credință, în vremuri de restriște.

Acum, se simte tot mai pregnant că biserica nu mai este ce a fost. Gata cu chestiile dumnezeiești. Preoții au trecut la cele lumești, bani, avere, investiții etc. Românii nu mai sunt nici pe departe atât de religioși pe cât le place să se

creadă, iar influența BOR nu mi se pare chiar atât de mare, în comparație cu Biserica Catolică în Italia sau Polonia. Nu spun că nu sunt și oameni care respectă canoanele bisericești, dar societatea românească este în cădere liberă. Învățământ nimic, educație nici pe atâta, toată lumea se dășmecheră, numai săte fure, săte jecmănească, mergem la biserică pentru că trebuie, nu că vrem săne rugăm, mergem că dăbine pe sticlă, asta în cazul politicienilor (și unul dintre ei este tocmai ipocritul care m-a atacat și-și pune o slugăde prin presă să măbatjocorească).

Unii preoți sunt asemeni politicienilor care una zic și alta fac, conducând la ideea că menirea lor este săprostească lumea cu „cele sfinte” astfel săcrească bănuțul la pomelnice și pomeni. Nu de puține ori, am auzit enoriași care se întrebau că dacă Hristos este peste tot, și „biserica lui este acolo unde este EL”, adică peste tot, de ce au nevoie popii de biserici țuguiate, haine aurite și pocale și cruci de aur?

Religia creștină în deamăla cumpătare și la smerenie în sărăcie, nu în ditai Catedrala neamului care săservească ca obiect publicitar bisericii și săarate tuturor cât de mare este Dumnezeu, dar săse bucure de confortul ei doar popii? Ce se întâmplă în Biserica Ortodoxă Română o rușine națională. Preoții au ajuns (nu toți, dar majoritatea) săfie în biserici precum patronii de SRL sau notarii: s-au făcut stăpâni, dicteazăprețuri și tarife și lasămoștenire propriilor copii „afacerea”. Acumuleazăimobile și averi. Aproape toți sunt obezi și cu ochi unsuroși, bețivi și curvari și ne predică nouă”cinstea și cumpătarea”.

Pentru ei fiecare sărbătoare religioasă s-a transformat într-o campanie de vânzări, fiecare eveniment, naștere, căsătorie, moarte este o sursăde făcut bani negri. În fiecare oraș al județului au apărut o sumedenie de bisericuțe de cartier. Fiecare preot vrea un punct de lucru. Un prieten dona bani pentru mâncare săracilor, prin intermediul bisericii ortodoxe. A descoperit că preoții furau din bani. Am asistat la înmormântarea unei cunoștințe de etnie germană, la Sibiu. Câtădecentță!

Am întregat câți bani trebuiesc dați preotului pentru slujbă, s-au uitat sașii mirați la mine și mi-au zis că nu se dăniciun ban doar ei plătesc taxa anuală la biserică și preotul primește salariu. Ȃla e serviciul lui. Am aflat că și ei plătesc o taxă anuală la fel de mare cu a noastră (150.000 lei vechi). În respectiva taxă sunt incluse toate serviciile de care ar putea avea nevoie un membru al comunității.

Ortodoxismul e o religie care trebuie apărată de asemenea indivizi. În sânul Bisericii Ortodoxe există mulți oameni sfinți, aceștia trebuie săiasă în Față și săschimbe lucrurile. Biserica săeduce mai mult oamenii, sălase liturghiile lungi și plicticoase, săspunăoamenilor cum sătrăiască, cum săprotejeze mediul în care trăiesc, Dumnezeu n-a dat această lume oamenilor pentru ca ei s-o distrugă.

După moartea Patriarhului Teoctist, a început o campanie electorală furibundă. Printre cei implicați în aceasta, este și PS Gherasim Cristea, episcopul Râmnicului și Oltului. Zilele acestea, cu o misiune bine conturată, dumnealui pleacă în Moldova, la

canonizarea lui Varlaam. Dar în spatele deplasării declarate stătonarea terenului și consultarea cu ceilalți episcopi: Bartolomeu Anania sau Daniel al Moldovei? Aceasta-i întrebarea. Lunecos ca peștele, Prea Sfințitul Gherasim îl va sprijini pe acela care îl mai lasă în fruntea Episcopiei. Paralel, au început dezvăluirile privind trecutul patriarhului săvârșit și al celor care se vor conduce tori. Și bine se face, deși mulți au luat foc. Trebuie săștim cine ne va fi păstorul turmei, trecutul lui și încotro vom mai merge.

Se tot citează dictonul „despre morți numai de bine”, care este o traducere a latinescului „de mortuis nil nisi bene”. Trebuie precizat că anticii au spus și au făcut multe lucruri minunate, dar și multe imbecilități. Nu trebuie să credem orbește în ei doar pentru că e vorba de Platon sau Cicero. De pildă, dictonul ăsta mi se pare o prostie, că ci și Hitler, Stalin sau Ceaușescu sunt morți, de unde nu urmează că trebuie să-i vorbim de bine. Așa și cu Teoctist: nu trebuie să ne ferim să spunem lucrurilor pe nume, chiar dacă astfel riscă să aflăm lucruri deranjante.

Idea că biserica e încă în perioada de doliu nu justifică tăcerea. Rugându-ne pentru sufletul părintelui patriarh, putem să spunem și adevărul.

Sigur, trebuie să căutăm virtuțile, nu păcatele, că ci și Dumnezeu la Judecatăo săne întrebe ce am făcut, nu ce n-am făcut, dar trebuie să recunoaștem în același timp că nu vorbim de părintele Gheorghe din comuna „Cucuietei”, ci de un patriarh al BOR, o personalitate cu impact mediatic major. Nu poți săli pe nimeni să cânte „Veșnica pomenire” până la 40 de zile. Nu înțeleg de ce oamenii care spun că sunt cu adevărat credincioși se simt lezați de aflarea adevărului. Cei care, oricum, nu sunt credincioși (sărmanii de ei!) nu sunt atinși cu nimic, iar pe noi ceilalți, care credem în Dumnezeu și în Biserica Lui, poate săne doară, dar asta nu o săne slăbească credința. Ce Dumnezeu, numai dintr-atât?